

1854 f 36,157,696.77⁵
 1855 zonder credieten . . . » 36,336,511.42⁵
 Doch dit laatste cijfer moet nog aanmerkelijk door latere credieten klimmen.
 De begroting voor 1853 werd voorgedragen tot een cijfer van . . . f 34,083,752.69⁵
 Bij de indiening gaf de Regering te kennen, dat zij vermeerderd stond te worden met den tweeden termijn van het subsidie voor den Rijnspoorweg . . . 490,000.00

Dit cijfer van . . . f 34,578,752.69⁵
 was dus het maximum van uitgaaf, volgens haar gevoelen, dat voor 1853 kon aangenomen worden.

Dat cijfer is nog iets lager dan het cijfer der totale begroting van 1852, evenzeer vermeerderd met de latere credieten; op het vermoedelijk opkomen van welke in 1851, bij de voordragt der begroting, ook door de Regering was geweest.

Zij meende dus in 1852, dat men voor 1853 het begrotingscijfer niet verder moest opvoeren.

De ondergeteekende meent te mogen vragen, of de tegenwoordige Regering dat stelsel ook nu is toegedaan?

Wat men ook van toekomstige credieten te denken hebbe, het feit is daar, dat de raming der uitgaven voor 1855, zonder de te verwachten latere credieten, die van 1854, en veel meer de vroegere, met al de credieten daarvoor later toegestaan, met min of meer belangrijke sommen overtreft. En wat men ook beweren moge, de onderstelling dat de Regering in 1855 crediet-aanvragen, ten gezamenlijke bedrage van één millioen, doen zal, is niet in het minste wederlegd. De Regering betwist die stelling, doch, in den grond, alleen voor zoo ver het beweren betreft, dat reeds nu op de begroting daarvan had moeten blijken; de zaak zelve spreekt zij niet dadelijk tegen, en zij kan het ook moeilijk doen. Men zal dus wel doen, daarop voortdurend te blijven rekenen.

De ondergeteekende laat voorts in het midden, in hoever de Regering geacht kan worden betoogd te hebben wat zij betoogen wilde, namelijk dat verhooging van uitgaven en verhooging van het eindcijfer der begroting niet bewijzen, dat er neiging tot vermeerdering van uitgaven bestaat. Hij zou vreezen daardoor de aandacht zijner medeleden te veel af te leiden van het punt, waarop het ten deze vóór en boven alles aankomt: de vergelijking van het eindcijfer der begroting voor 1855 met de eindcijfers van vroegere begrotingen, en van de vermoedelijke uitgaven in 1855 met de verkregen uitkomsten van vorige diensten.

De Regering wil alleen de begrotingen vergeleken hebben, maar erkent daarbij dat de begroting voor 1855 f 2,854,417.81⁵ hooger is dan die voor de gelijksoortige onderwerpen in 1851. Zij laat de later verleende en te verleenen credieten buiten de rekening. Maar, vermits die credieten tot de uitgaven behooren, moeten zij, voor zoo ver zij gelijksoortige onderwerpen betreffen, wel degelijk in rekening komen, wanneer men, gelijk de ondergeteekende deed, het oog vestigt op de vermoedelijke uitkomsten van de dienst.

Doet men dit, dan vindt men de volgende cijfers: 1855.

Eindcijfer der begroting . . .	f 72,118,891.29 ⁵
Af Hoofdstuk IX A	» 35,782,379.87
	f 36,336,511.42 ⁵
Bij voor latere credieten. . . .	» 1,000,000.00
	f 37,336,511.42 ⁵
Besparingen hierop	» 600,000.00
Blijft uitgaven.	f 36,736,511.42 ⁵

1851.
 Eindcijfer der begroting . . . f 75,515,222.72
 Af Hoofdstuk IX A f 40,517,759.89
 Vermuntingskosten » 915,369.22
 » 41,433,129.11
 f 34,082,093.61

Af besparingen buiten die op Hoofdstuk IX A en de vermautingskosten . . . » 1,541,737.30⁵
 f 32,540,356.30⁵

Derhalve heeft 1855 eene vermoedelijke hoogere uitgaaf, boven 1851, van f 4,196,155.12, en (daar in 1852 de uitgaven, in ronde som, een millioen hooger waren dan in 1851) van 3 millioen boven 1852.

En nu mag men vragen, of eene vermeerdering van uitgaaf van één millioen in drie jaren (1850—1852) in vergelijking kan komen met eene vermeerdering van uitgaaf van drie millioen evenzeer in drie jaren? vooral wanneer de bezuinigingen, die nog te maken zijn, vooreerst worden uitgesteld.

De verdediging van het hooge eindcijfer der begroting, verder door de Regering voorgedragen, kan de ondergeteekende hier niet stilzwijgen voorbijgaan, ten einde niet op de discussien voortaan te hoopen.

H. Hetgeen omtrent het tweede punt zijner nota door de Regering wordt gezegd, voor zoover dit den ondergeteekende persoonlijk betreft, zal hij mede hier met stilzwijgen voorbijgaan, omdat het niets ter zake doet. Hij bepaalt zich bij de opmerking, dat de omstandigheden,

waaronder de raming van inkomsten van 1852 opgemaakt werd, geheel andere waren dan de tegenwoordige.

De beschuldiging, dat zijne raming van de inkomsten voor het volgende jaar mank gaat en ligtvaardig is, is volstrekt ongegrond. De feiten bewijzen het.

De Regering zag over het hoofd, dat de ondergeteekende met opzet, en om zelfs den schijn van overdrijving te vermijden, een belangrijk onderdeel der Staatsinkomsten, de Koloniale bijdragen, zelfs niet noemde.

En wat blijkt daaromtrent?

De Regering zelve geeft nu op, dat uit de Koloniale fondsen in 1854 eene som van f 4,200,000 boven de raming in de schatkist vloeide. (Zie § 6 van de Memorie van Beantwoording op het XIde hoofdstuk.) Zij raamt, tevens, de opbrengst der veilingen van koloniale producten voor 1855 zeven millioen lager, dan die opbrengst in 1855 en vroegere jaren was.

Zij neemt onder de uitgaven van de Koloniën in 1855 eene bijdrage op van twee millioen voor het herstel van het Indisch muntwezen, niettegenstaande zij reeds in 1854 meer fondsen beschikbaar heeft voor dat herstel, dan hare eigene raming van de kosten daarvoor vereischt, bedraagt. Immers bij de wet van 1 Mei jl., werd de begroting dier kosten vastgesteld op . . . f 36,000,000.00

En aan middelen aangewezen . . . » 34,807,514.71

Er ontbrak dus . . . » 1,192,485.29

Maar onder die middelen kwam niet voor de reserve uit de Koloniale fondsen over 1854 . . . » 3,000,000.00

Er is dus reeds nu f 1,807,514.71 meer aanwezig dan die begroting bedroeg. Dit zal over 1855 met nog f 2,000,000 vermeerderen.

Ook in den Minister van Koloniën zal de ondergeteekende het niet afkeuren, dat hij voorzorgsmaatregelen neemt in eene moeilijke zaak, zoo als die van het herstel van het muntwezen in Indië.

Maar wanneer men in 't oog houdt, dat in de laatste niet minder dan vijf millioen werd bespaard op de kosten van vervoer en verkoop der Indische producten; dat dus het koloniaal batig slot onmisbaar hooger moet klimmen dan de daarvoor nu geraamde som, — dan is het, naar de bescheidene meening des ondergeteekenden, geene ligtvaardigheid te stellen, niet dat er in 1855 zooveel inkomsten zullen zijn als in 1854, niet dat er meer ontvangen zal worden dan in 1853, maar eenvoudig dat de inkomsten in 1855 wel gelijk zullen staan met die van 1853.

Hij blijft dus dat cijfer staande houden.

De Regering beweert voorts, dat de politieke omstandigheden verbieden meer te doen dan zij voorstelde.

Dat er geen gevaar in kan zijn iets verder te gaan, blijkt reeds uit het bovenstaande.

Uit het voorstel tot afschaffing van den accijns op de brandstoffen, waaraan de ondergeteekende de eer heeft deel te nemen, blijkt overigens genoegzaam dat er geene gedachte bestaat om de inkomsten van 1855 te vermindern met het vol bedrag van het vermoedelijk batig slot, zoo als dit in de eerste nota berekend was, maar slechts met de kleinere helft daarvan, hoogstens f 1,500,000; behalve de opbrengst van het tonnegeld, op de afschaffing waarvan in die becijfering reeds gerekend was. Het geheele verschil van inzigten betreft dus eene som van nog niet één millioen. De Regering wil de vermindering van lasten stellen op . . . f 1,003,518.30¹

Naar het gedane voorstel, zou de vermindering voor 1855 zijn, . . . » 1,952,000.00.

Te weten: f 1,500,000 voor de brandstoffen, en f 452,000 voor het tonnegeld.

Door deze beschouwing verliest dan ook de aanmerking van de Regering, omtrent het onverantwoordelijke eener vermindering van lasten tot een bedrag van f 3,200,000 geheel hare kracht. En wanneer zij, aan het slot harer beantwoording, ook de vermindering van inkomsten tot een bedrag van f 2,100,000 afkeurt, zoo houde men in het oog, dat dat cijfer, zoo als het daar wordt aangenomen, eerst te voorschijn treedt na de afrekening van de opbrengst der tonnegelden, en dus alleen vergeleken moet worden met het cijfer van het verlies, dat de afschaffing van den accijns op de brandstoffen te weeg moet brengen in 1855, dat is f 1,500,000.

Op het berekende batig slot ad f 3,200,000, meent de Regering veel te kunnen afdingen.

Zij beweert, dat de renten van het fonds der muntbilletten niet in aanmerking kunnen komen, omdat zij voorstelt die eens vooral tot amortisatie van schuld te bestemmen.

Dat de Regering op 25 October het voorstel zou doen; om tot het stelsel van amortisatiefondsen terug te keeren, kon de ondergeteekende onmogelijk voorzien op den 7 October, toen hij zijne nota indiende. Doch, zoo lang dat voorstel nog niet tot wet is verheven, zal de ondergeteekende voortgaan met de vrijvallende renten van dat fonds onder de lasten van de dienst te rekenen; vooral naardien het bedrag van die renten, werd het voorstel tot afschaffing van den accijns op de brandstoffen aangenomen, — evenzeer tot amortisatie aangewend zoude kunnen worden als naar het voorstel der Regering.

De Regering beweert ook, dat de beschikbare som niet terstond tot amortisatie kunnen besteed worden althans niet ten bedrage van acht millioen; dat derhalve geene f 350,000 meer op de renten van 1855 kan bespaard worden.

De ondergeteekende houdt het tegendeel staande.

De opgaven der Regering bewijzen al wederom, zijne raming van acht millioen voor amortisatie niet gematigd was.

Zij geeft, bij haar antwoord betreffende het Hoofdstuk IX A, op, dat er uit vorige diensten beschikbaar is f 5,889,720

Het saldo van het Domeinfonds, blijkens diezelfde opgave, is . . . » 1,000,000

En uit de Koloniale fondsen is boven de raming in 1854 beschikbaar . . . » 4,200,000

Te zamen alzoo f 11,089,720

Buiten hetgeen de middelen en de besparingen 1854 nu nog daarenboven kunnen opleveren (en op het Hoofdstuk IX A blijft bijna één millioen jaar onbesocht), blijkt daaruit onwederlegbaar, dat de Regering de middelen bezit, om ten minste acht millioen tot amortisatie te besteden. — De berekende sparing van f 350,000 aan rente kan derhalve, twijfel, verkregen worden, wanneer de Regering zorgt, dat zij de magtiging verkrijgt om over die te beschikken.

Eindelijk zegt de Regering, dat, wanneer men middelen kon missen dan zij berekende, er geene zou zijn van de verhooging van de opcenten op 't gedistilleerd.

De ondergeteekende meende, in zijne vorige nota opcenten te kunnen behouden, ook al met het doel te doen zien dat hij niet lichtvaardig denkt over de inkomsten. Doch men late die weg. Dit zal dan een schil in zijne rekening maken van f 374,220. Maar blijft er nog altijd over 1855 een vermoedelijk batig van ruim f 2,800,000 dus ruim toereikende om te zien in gene vermindering van inkomsten ten bedrage f 1,500,000, die voor dat jaar het gevolg zou zijn het voorstel tot afschaffing van den accijns op de brandstoffen.

De ondergeteekende meent, dat het gezegde vgend is om te bewijzen, dat zijne berekening niet gaat. Hij wijst vooral daarop, dat in al zijne berekeningen grepen is één millioen voor latere kredieten, en niets wordt gesteld voor hoogere bijdragen van de niale geldmiddelen, waarvan de raming zeven millioen lager was dan de opbrengst in de laatste jaren, dat er eenige bijzondere reden daarvoor bestaat, alleen met het oog op eventualiteiten.

Over die eventualiteiten zal hij thans niet spreken, maar zich bepalen bij de opmerking, dat de vermindering bij de Regering daarvoor bestaat, niet zeer groot te zijn, alzoo die haar niet verhinderd heeft, de ting van uitgaven algemeen, en niet alleen voor Departement van Oorlog, te verhoogen, en ten voorstel te doen tot vermindering van inkomsten halve in 1855 veel verder te gaan dan in 1853 negen leden van de Tweede Kamer werd voorgesteld.

Van de 51 leden, welke in de Afdeelingen der Kamer het voorstel van den heer van Hoëvell hebben onderzocht, heeft de groote meerderheid het nader onderzoek van hetzelfde verklaard. 30 leden hebben te kennen gegeven, dat het voornadere overweging alleziens verdiende; anderen bepaaldelijk verklaard, dat uit de goedkeuring nadere overweging niet moest worden afgeleid. Het voorstel zelf goedkeurden. Een niet onbedeutend aantal leden hebben, in sterke bewoordingen, wezen betuigd, dat de voorstellers niet liever afzagen van den accijns op het gemaal hadden voortgezet, als, bij den hoogen prijs der levensmiddelen, belang voor den middenstand, dan de afschaffing den accijns op de brandstoffen. Door eenige leden standers der voordragt, is daarop geantwoord, dat vrij was in zijne keuze, ten aanzien der af te heffen belasting; dat in dezen geene mindere of meer populariteit in aanmerking behoorde te komen, maar het belang der nijverheid.

Tegenover dit gevoelen stond dat van eenige leden die hier zeer ophoedzaam oordeelden om in de omstandigheden tot eenige afschaffing van brandstoffen welke dan ook, over te gaan; als in een tijd, dat de regering zich heeft uitgedrukt, dat de landbouw, waaronder drie van den eersten rang, in oorlog gewikkeld zijn, waarvan het einde, noch de slag kan worden voorzien. Enkel leden hebben de overweging ontijdig geacht, als belemmerende de matige behandeling der staatsbegroting voor 1855. Deze meenden, dat de overweging van den aard der zaak kon worden verschoven.

De kommissien van rapporteurs over de onderhoofdstukken der rijksbegroting, hebben hun rapport uitgebragt, zonder daarbij eene eigene opmerking te maken. Alleen bij dat over Marine heeft de kommissie ledenwezen te kennen gegeven, dat de Regering

BERLIJN, 17 Nov. Ten aanzien van de Instruktiën, welke de graaf von Nesselrode van keizer Nikolaas afzending, tot het beantwoorden der jongste Pruisische nota, wordt uit Frankfurt van wel onderrigte zijde verzekerd, dat dezelve van den volgenden inhoud zijn: De Czaar

1855.
Te Amsterdam bij C. L. VAN LANGEWUYGEN, Drukker en Boekverkooper.